

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Holly Webb

HENRY, CĂȚELUȘUL DE PE PLAJĂ

Ilustrații de Sophy Williams

Traducere de Justina Bandol

Capitolul unu

– Plecați undeva în vacanță? întrebă Max, lovind cu bățul un mănunchi de urzici de pe marginea străzii pe care se întorceau acasă de la școală. Noi sâmbătă plecăm în Spania.

– Da, plecăm și noi, dar abia în septembrie, chiar înainte să înceapă școala, zise Jessie. Ne ducem în Scoția, la bunica, o săptămână.

– Noi nu putem, zise și Laura, puțin tristă.

Aproape toți colegii ei de clasă păreau să meargă în locuri uimitoare, în timp ce ea urma să rămână acasă toată vara. Își înăbuși un suspin și privi peste tufele spinoase, spre mare. Era foarte albastră, și soarele făcea valurile mărunte să scânteieze. Laura știa că are noroc să trăiască într-un loc atât de frumos, dar i-ar fi plăcut ca, în vacanță, să plece în altă parte, unde totul să fie altfel!

– Mama lucrează, continuă ea. Pentru ea, vara e perioada cea mai aglomerată din an. Toate căsuțele sunt ocupate complet în cele șapte săptămâni de vacanță. Mama zice că o să aibă de lucru până peste cap.

Jessie dădu aprobator din cap.

– Noi nu putem, zise și Laura, puțin tristă.

Aproape toți colegii ei de clasă păreau să meargă în locuri uimitoare, în timp ce ea urma să rămână acasă toată vara. Își înăbuși un suspin și privi peste tufele spinoase, spre mare. Era foarte albastră, și soarele făcea valurile mărunte să scânteieze. Laura știa că are noroc să trăiască într-un loc atât de frumos, dar i-ar fi plăcut ca, în vacanță, să plece în altă parte, unde totul să fie altfel!

– Mama lucrează, continuă ea. Pentru ea, vara e perioada cea mai aglomerată din an. Toate căsuțele sunt ocupate complet în cele șapte săptămâni de vacanță. Mama zice că o să aibă de lucru până peste cap.

Jessie dădu aprobator din cap.

Uf! își scutură el freza supărat. Mă mănâncă!

– Așa-ți trebuie! comentă Laura. Dacă tu ai făcut surfing de când te știi nu înseamnă că trebuie să te porți urât cu Jessie. Ea a venit aici abia de un an!

Fata îi zâmbi recunoscătoare prietenei sale – se bucura că va avea cu cine să-și petreacă timpul în cea mai mare parte a verii.

Mulți dintre prietenii lor locuiau destul de departe de Tremarren și veneau aici cu autobuzul școlii, așa că nu era foarte simplu să se întâlnească pe timpul vacanței. Mama îi promisese Laurei că avea să încerce să-și strecoare din când în când în program niște ieșiri interesante și câteva zile la plajă, dar fetița știa cât avea să fie de ocupată. Administrarea căsuțelor însemna că mama ei era, de

Respect pentru oameni și cărți

fapt, de serviciu douăzeci și patru de ore pe zi – în caz că vreunul dintre oaspeți avea o problemă.

Laura o ajuta după puteri, dar, de obicei, venea cu ea în căsuțe și-și făcea temele acolo, în timp ce mama de-retica. Dar în vacanța aceasta, pentru că avea deja aproape zece ani, căzuseră de acord că era suficient de mare să stea singură acasă, în timp ce mama era la lucru. Căsuțele de vacanță și cea în care locuiau ea și mama ei aparținuseră cândva, toate, unei singure ferme, așa că mama nu era niciodată prea departe. De la începutul semestrului, îi dăduse voie Laurei să se ducă la școală și să se întoarcă acasă împreună cu Max și Jessie. Îi permisesese chiar să meargă la plajă singură sau cu prietenii – e drept, pe perioade scurte. Dar nu și să înoate

pe cont propriu: asta o pusese să-i promită că nu va face.

Dar cel mai important era că, în ultimele câteva săptămâni, o lăsase să se ducă singură în sat după o parte din cumpărături. Laura o tot rugase de multă vreme – la urma urmei, toată lumea din magazine o cunoștea, îi spunea ea mamei. Și schimbarea aceasta contase foarte mult, pentru că mama nu mai trebuia să facă singură toate cumpărăturile, pe lângă celelalte treburi. Laura fusese încântată s-o vadă venind acasă, deschizând frigiderul și spunând că era grozav să găsească totul pregătit.

Intrau acum în sat, iar Jessie și Max o cotiră pe strada lor, făcându-i cu mâna la revedere. Laura trebuia să mai meargă puțin, căci ferma Tremarren, unde locuia ea, se afla în celălalt capăt al satului.

Mări pasul când o văzu pe doamna Eccles ieșită la plimbare cu Toby, câinele ei Jack Russell. Doamna Eccles fusese educatoarea ei în primul an de grădiniță. Se pensionase cu vreo doi ani înainte și și-l luase pe Toby să-i țină companie.

– Bună, Laura! E ultima zi de școală, nu-i așa? îi strigă doamna Eccles. Te bucuri c-a venit vacanța?

Fetița se lăsă pe vine să-l mângâie pe Toby pe urechi. Era un câine foarte simpatic, cu toate că doamna Eccles se plângea că e tare neascultător și un mare hoț.

– Nu-l răsfăța prea mult pe micul terorist! îi spuse ea Laurei. Azi-dimineată mi-a mâncat micul dejun! O felie întreagă de pâine prăjită! Cred că nici măcar n-a mestecat-o, a înghițit-o întregă.

Un mic monstru, asta ești, nu? i se adresa ea lui Toby cu afecțiune, iar el se așeza pe labele din spate, lovind tare cu coada în trotuar.

Îi plăcea mult să fie alintat, iar Laura era una dintre persoanele lui preferate.

